

Třetí část příběhu o Ciaranovi

Ráno, když se Ciaran s Blanche probudili, sešli dolů do světnice za babičkou Pomněnkou a začali vypravovat o tom, co se jim zdálo.

Když Blanche popisovala ženu v zrcadle, Ciaran v ní poznal svou maminku Annu.

Když pak on mluvil o podivném majáku, vzpomněla si babička Pomněnka, že kdysi dávno slyšela Annu mluvit o tom, že se jí zdává o majáku na skalnatém pobřeží, kde všichni strážci majáku tragicky zahynuli. Vypadala jako by přesně věděla, o jaký maják jde.

A co ten Burns? Zeptal se Ciaran.

Komu psal ty dopisy?

Nevím. Dával si záležet, aby měl hezké písmo a dopisní papír vypadal velmi staře.

Vzpomínám si, že když jsem si něco z těch starých knih pamatovala dobře, poznamenával, to je dobře, to musím napsat do dopisu, ale nikdy jsem se nedozvěděla, co jakého dopisu a komu.

Ty jsi viděl bahno a taky moře. A neříkal jsi, že tvoji rodiče mluvili o příbuzných z ostrovů. Ale co ten medvěd?

To mohlo být jen znamení, že tam čeká nebezpečí.

Neříkala jste, že víte o někom, kdo by mohl něco vědět, o tech zrcadlech. Zeptala se Blanche babičky. To je pravda, hned po snídani se vypravíme do města do starožitnictví.

Chtěli jet autobusem, ale potkali jednoho ze sousedů a babička Pomněnka se uměla zmínit tak dobře, že nám její soused hned nabídl, že zrovna do města jede a vezme nás s sebou.

Cesta autem netrvala víc než půl hodiny. Blanche se nemohla ubránit tomu, aby pozorovala všechno, co se dělo kolem. Pořád se Ciarana vyptávala, kde to jsou, co to je. U někoho jiného by si myslel, že si z něj dělá srandu, protože přeci všichni vědí, jak vypadá třeba benzínka, autobusová zastávka, nebo hračkářství.

Zastavili u starožitnictví. Blanche ten obchod poznala. Sem jsme jezdili, když jsem byla malá. Vstoupili do obchodu a starý starožitník vesele zdravil babičku Pomněnku.

No vás už jsem dlouho neviděl. Kde se tady berete? Co potřebujete?

To víte, občas i stará ženská z hor potřebuje do města.

Pak si pan Khon, tak se ten starožitník jmenoval, začal prohlížet obě děti. A vy dva jste mi taky povědomí.

Nejprve se podíval na Blanche? Kroutil hlavou, ale nakonec si vzpomněl. Nechodila jsi sem jako malá holka s tetou? A panem Burnsem?

Blanche přikývla.

Pak se pan Kohn podíval na Ciarana. No, ale u tebe mě vůbec nenapadá, odkud bych tě mohl znát. Tak mi řekněte, proč jste mě poctili svou vzácnou návštěvou.

Co potřebujete?

Pane Kohne, začala Pomněnka, nemáte náhodou zrcadlo, se kterým se dá komunikovat na dálku?

Někdo by se takové otázce zasmál. A pomyslel si, co to ta stará bláznivá ženská chce, ale pan Kohn zvážněl.

Zrovna před pár dny se tu zastavili dva lidé a přinesly, prasklé zrcadlo. Ciaran zpozorněl, a když pan Kohn pokynul rukou vpravo. Ciaran uviděl jejich zrcadlo. To, které prasklo ten den ráno, kdy se pohádal s rodiči.

Byli tady moji rodiče? Vykřikl.

Byl tu muž se ženou, že na se myslím jmenovala Anna a muž Tomáš. Ptali se, zda bych dovedl opravit takové zrcadlo, nebo zda nemám nějaké podobné.

Pak ale uviděli něco za výlohou. Vypadali vyděšeně. Říkali, že si jen odskočí něco zařídit a vrátí se zpátky.

Moc jsem tomu nerozuměl.

Ale počkejte. Hned další zákazník byl ...

No, kdo to byl?

Pan Burns...

Co se tady u všech čertů děje.

Zpozorněl starožitník.

Může mi to někdo vysvětlit.

A tak Blanche vyprávěla svoji část příběhu. Včetně toho, že vyrůstala v jeskyni, která byla přestavená na hrad a pan Burns ji nosil staré knihy, které se musela učit málem nazpaměť.

Pak Ciaran vyprávěl, jak se dostal k Blanche a oba utekli.

To mě moc mrzí, holčičko, že jsem nepoznal, že bys mohla být v nebezpečí, když jsi sem chodívala jako malá holka.

On mi ten Burns byl vždycky podezřelý. Myslel jsem si, že je to Angličan, měl takový zvláštní přízvuk, ale jednou se zmínil o Irských ostrovech.

A co moji rodiče? Vrátili se sem?

Nevrátili.

Dělal jsem si o ně starost, ale neměl jsem nic s čím bych mohl jít na policii.

A nějaké to zrcadlo máte? Zeptala se babička Pomněnka, která ve víru nových informací nezapomněla na to, proč jsme přišli.

Mám. Jedno opravdu staré tu mám.

Blanche, budeš to muset zkusit.

Jestli se s někým dokážeš spojit.

Blanche si nervózně sedla před staré zrcadlo, zavřela si oči, dala ruce před sebe, jako by chtěla osahat něco ve vzduchu. Zjišťovala, jestli cítí nějakou energii. Něco ucítila, otevřela oči a snažila se koukat do zrcadla. Uviděla v něm ženskou tvář, ale mnohem starší než Anna.

To je dost. Jako by slyšela v hlavě. Už jsem se bála, že se s nikým nespojím.

Kdo jsi, ptala se Blanche.

Jenom nevěděla, jestli se otázka odehrávala jen v její hlavě, nebo ji vyřkla nahlas.

Jmenuji se Marie a jsem tvoje babička.

Máš u sebe i toho kluka? Ptala se noblesní stará paní dál.

Ciarana?

Ano. Že je to tvůj bratr jsi asi zjistila.

Myslela jsem si to,

Co se stalo s Annou?

Už jsem ji déle, než týden skrze zrcadlo necítila.

Rozbilo se jí zrcadlo, možná proto. Ale nemůžeme ji ani Tomáše najít. Starožitník říká, že je naposledy viděl, chvíli před tím, než sem vešel Burns.

Ten starý opelichaný tchoř je pořád na svém místě, odfrkla si babička.

Ale počkat, jestli zjistil, že si utekla, a pak se střetl s tvými rodiči, tak je velká pravděpodobnost, že je zajal a veze na maják, aby si odpykali jeho službu.

Jakou službu.

To je na dlouhé vyprávění.

Musíte se, co nejrychle ji dostat do severního Irska. Opiš si tuhle adresu. Řekla babička a ukázala do zrcadla lísteček, kde bylo krasopisně napsané: Hrad Dunluce u městečka Bushmills Severní Irsko.

Máte se tam, jak dostat?

Blanche kroutila hlavou, ale v tu chvíli ucítila na ramenou ruku babičky Pomněnky, něco už vymyslíme. V tu chvíli se spojení přerušilo.

Slyšeli jste to? Ptala se Blanche.

Starožitník a Ciaran kroutili hlavami, ael babička Pomněnka přikyvovala. Samotnou ji to překvapilo. Netušila, že by něco takového mohla umět. Možná že to Anna poznala, a proto k ní chodila pro ty bylinky. Pomyslela si poměnka.

Potřebujeme se dostat do Irska vyhrkla Blanche a pak vyprávěla i zbytek rozhovoru.

Ciaran zbledl, když uslyšel, že by jeho rodiče měli být v nebezpečí.

Co budeme dělat.

Můj syn jezdí s kamionem. Vložil se do toho starožitník. Mohl by vás tam odvézt. Zrovna dnes večer vyráží na další cestu. Myslím, že jede jen do Hamburku, ale on vás předá nějakému dalšímu řidiči. Pojedete jako vzácný balík.

Nemáte strach ptala se Pomněnka.

Neměli bychom jít na policii.

A co jim asi tak řekneme?

Že s námi mluvilo zrcadlo?

Nemáme jinou šanci, než se vydal na cestu.

Ani Blanche nezaváhala.

Měli 3 hodiny do odjezdu a potřebovali si nakoupit nějaké jídlo i jiné věci na cestu.

Domů už se vrátit nestihnou.

Naštěstí měl Ciaran s sebou svůj batoh.

V šest hodin se sešli před starožitnictvím.

Syn pana Kohna vypadal úplně stejně jako pan Khon, jen jeho vlasy byly ještě víc černé než šedivé.

Pan Kohn podával Blanche něco zabaleného v kapesníčku.

Když to rozbalila uviděla malé starožitné zrcátko.

To by se vám mohlo hodit.

Mnohokrát vám děkuji pane Khone.

I já, přidal se Ciaran.

Nasedly do kamiónu a vydali se na cestu.

Jindy by si to dobrodružství užívali, ale tentokrát se jim hlavou honily nejrůznější myšlenky.

Blanche bal zmatená z toho, že objevila svoje rodiče, ale místo toho, aby se s nimi objala, tak je jede zachraňovat. Míhaly se jí v hlavě různé vzpomínky na pana Burnse. Vždycky si byla jistá, že je na něm něco divného. Určitě ji neměl rád on ani teta, ale zároveň jí nikdy neublížily. Musela být něčím důležitá.

Ciaran myslel na rodiče. Mrzelo ho, že se s nimi pohádal, přemýšlel, co by se stalo, kdyby nešel na kopec, ale jel s nimi do starožitnictví.

Jestli by se dostal k Blanche. Asi těžko.

Vyndal z kapsy svoji sošku vlka a prohlížel si ji. Hřála. To by mohlo být dobrá znamení. Pomyslel si, zavřel oči a na chvíli usnul.

Jak říkal starý pan Khon. Kamionáci si je přehazovali jako baliček jeden za druhý.

Jeli celou noc. Už byli na ostrovech. Cesta trvala další den. Čtyři hodiny jeli, pak půl hodiny na benzínce, znovu nasednout a jede se dál.

Byli celí polámaní, ale za dva dny. Stáli na autobusové zastávce a luštili jízdní řády.

Hledali, za jak dlouho jede spoj, který je doveze na adresu, kterou jim přes zrcátko poslala babička.

Blanche se s ní pokoušela několikrát spojit, ale marně. Zrcátko vysílalo energii, ale obraz žádný.

Co když tam nic nebude? Prolomila ticho Blanche.

Tomu nevěřím, řekl Ciaran. Sáhni si na svého vlka.

A opravdu obě sošky vlků byly zahřáté.

Autobus jede za půl hodiny.

Máme dost času na svačinu.

Řekl Ciaran a posadil se do trávy kousek od autobusové zastávky.

Po půl hodině přijel autobus a odvezl je do poměrně malé vesničky.

K hradu vedla kamenitá cesta.

Samotný hrad vypadal opuštěně, ale když přišly k bráně.

Přivítal je obrovský pes.

Byl tmavě šedý, ale vlk to nebyl.

Vlkodav. Řekla s jistotou Blanche.

Obrovský pes je očichával, ale sežrat je v úmyslu evidentně neměl.

Vidím, že už jste se seznámili s Albou?

Ciriana, ani Blanche nijak nepřekvapilo, že šedočerná fenka vlkodava se jmenuje Alba.

Soustředili se na starší, ale elegantní paní, která se lehce opírala o hůlku, ale jinak vypadala velmi čile.

No jen pojdte dál, máte za sebou dlouhou cestu.

Pozor, před dveřmi leží Negro. Bude ho muset překročit.

Ano, u dveří ležel druhý vlkodav, tentokrát měl pro změnu bílou srst.

Cirian se tomu uchechtl a viděl, že Blanche to pobavilo také.

Zastavili se v kuchyni, kde našli hospodyni, která byla určitě starší než paní domu, ale mile se usmívala a už chystala sendviče a konvici voňavého čaje.

Vítejte. Za chvíli vám to donesu nahoru.

Tak se posadte Ciriane a Blanche.

Z Blanche jsem se viděla v zrcadle, ale tobě bych se měla představit. Jsem tvoje babička Marie, moje dcera Anna je tvou mámou. Respektive vaší.

Ciaranovi celá ta situace přišla k neuvěření. Celá svůj život si představoval, jak asi vypadá jeho babička a kde bydlí, ale nikdy by ho nenapadlo, že je irskou šlechtičnou a pobývá na malém, ale pořád hradě.

Hospodyně právě přinesla svačinu.

Když se Blanche trochu neomaleně zeptala, a vy tu bydlíte sama. Žádní jiní příbuzní na nás tady nečekají.

No, jak se to vezme.

Vlastně čekají, ale svačinu vám na uvítanou nepřipraví.

Tak dost. Kde jsou moji rodiče? A co je tohle za podivný příběh. Přerušil Ciaran svoji nově nalezenou babičku.

Vypadá to, že odvaha Ti nechybí.

Všechno pěkně po pořádku.

Asi před 18 lety se Anna seznámila s vaším otcem. Přijel sem studovat středověké konstrukce staveb, říkal, že chce být architektem a opravovat hrady ve svojí zemi. Vaše matka studovala zahradnictví, milovala květiny, keře i stromy, dokonce jsem si podezřívala, že si s nimi povídala.

Je to tak, máma svým kytkám v zahradě i zpívala, aby líp rostli. Doplnil povídání o mamince Ciaran. Zamilovali se do sebe, a i můj choť, který je jinak velký mrzout si Tomáše oblíbil. Vzali se, Anna otěhotněla a já začala mít zvláštní tušení, které se naplnilo vaším narozením.

Jak to?

Procházeli jste chodbou z portréty? Všimli jste si jak vypadali vaši předci? Nebo Ciarana, jak vypadají tvoji rodiče? Mají hnědé vlasy, šedé nebo modré oči.

Ano. A najednou se narodily dvojčata, kdy jedno bylo bílé s modrýma očima a druhé jako čaj s mlékem a tmavými vlasy. Nikdo tomu nerozuměl.

Tomáš si byl naprosto jistý, že jste jeho děti. Stejně tak Anna. Ale jak to, že nejste podobní svým rodičům, ani jiným příbuzným.

V ten samý den, co jste se narodily, se narodila i Alba a Negro, měly být vaši ochránci, ale nedostali šanci.

Ale ty víš, co se stalo. Poznala Blanche na babičce, že ještě neřekla celou pravdu.

Ano, vím. A brzy se to dozvěděl i můj manžel. Z jedné knihy vypadl dopis. Když ho otevřel, zjistil, že je to milostný dopis od muže.

A kdo to byl?

Váš pravý dědeček.

Připlul na ostrovy jako obchodník s drahými kameny a kořením z daleké Afriky. Zamilovala jsem se do něj. Tajně jsme se scházeli, ale pak zmizel skoro beze stopy. Zbyl mi po něm jen tenhle dopis. A něco, co jsem nosila pod srdcem.

Strašně jsem se bála, že až se miminko narodí, tak pozná pravdu. Ale vaše maminka si ze svého otce nic nevzala. Vypadal obyčejně jako každé dítě v naší rodině.

Nikdy by mě nenapadlo, že se pravda ukáže až při narození mých vnoučat.

A co tvůj muž? Zeptal se opatrně Ciaran.

Můj muž miloval vaši matku, byla to jeho nejmilejší holčička. Ale najednou měl pocit, že je to obrovská zrada a hanba. Klel, nadával, chtěl všechny vrhnout z útesu.

Situaci využili Burnsovi, a začali ho vydírat, že všude budou vyprávět o té hanbě, že jeho vlastní žena ho podvedla s nějakým Afričanem.

Burnsovi jsou prokletí. Nikdo už neví proč, ale musí sloužit jako strážci na majáku, jenomže ten maják nikomu nikdy nepřinesl žádné štěstí. Nikdo tam nevydrží déle než 7 let. Pak vždycky přijde nějaké neštěstí a strážce zmizí beze stopy.

A tihle netvoří nabídli mému muži své řešení. Postarají se o jeho tmavou vnučku, když jim přislíbí, že ve 14 letech se jeho vnuk stane strážcem na majáku.

To jako já? To byl ten sen.

Tvá matka na něj křičela, že to nedovolí. Jenomže Blanche, když ji nebylo víc než 3 měsíce, Burnsovi unesly. Nikdo nevěděl kam. Hledali tě celý další rok. Nic.

A tak se Anna s Tomášem rozhodli, že ochrání alespoň tebe a půjdou do vesnice, odkud pochází Tomášova babička.

Vyhнала jsem svého muže. A od té doby tu žiju sama. Ještěže si ženy v našem roku předávají schopnost komunikovat na dálku.

Těmi zrcadly?

A pro si se mi cestou neozývala?

Pro vaši bezpečnost.

Anna to nevěděla, ale Burnsovi ji pomocí toho zrcadla sledovali, věděli, kde je. Proto s tebou, Blanche, bydleli jen nedaleko od vás. Chtěli mít Ciarana pod kontrolou.

Měli naplánováno, že tě unesou, ale ta vaše černá kočka a bílý kohout tvoji mámu varovali.

Albína a Čert. Kroutil hlavou Ciaran.

Ano, a pak to zrcadlo, to jsem byla já.

Ale kde teď jsou moji rodiče.

Po tom jsem trochu zapátrala a nechala sledovat mého muže. Před pár dny se u něj objevil Burns s Margaret. Mojí tetou? Zeptala se Blanche?

No ona to žádná tvoje teda není, je to Burnsova sestřenice, která chce před službou v majáku ochránit svoje sny. Její první syn na něm zrovna slouží šestým rokem. Už jenom jeden rok a potká ho to samé neštěstí jako jeho příbuzné předtím.

A co se tam vlastně děje?

To nikdo neví?

Někdo tvrdí, že Burnsovi podepsali smlouvu s prastarým keltským duchem moře a vyměnili bohatství za krev svých synů. Bohatství jsem u nich žádné neviděla, ale ty zmizelé syny ano.

Myslím si, že Anna s Tomášem jsou buď na hradu mého chotě nebo na tom jejich majáku.

A existuje způsob, jak tu smlouvu o mojí službě zrušit, jak vysvobodit moje rodiče.

Snad naše, řekla Blanche, která byla z celé situace rozrušená a měla trochu vztek, že takhle babička Marie vypráví ten příběh tak pomalu.

Existuje.

Existuje prastará tradice, které se říká souboj hádanek.

Když někdo někoho vyzve na souboj hádanek, tak to nikdo nesmí odmítnout a vítěz si může stanovit svoji výhru.

Ale má to háček. Burnsovi jsou mistři v hádankách.

To si vzpomínám. Nešlo úplně o hádanky. Vlastě je potřeba jen poznat, jestli je to pravda nebo lež. Jsou tam celkem logická pravidla, někdy jsem hrála s nimi.

A můžete mi konečně vysvětlit, o co jde?

Dobře, tak poslouchej, protože nám jde o život.

Blanche: Začneme tím nejjednodušším. Budou říkat jen věty, které jsou buď pravdivé, nebo nepravdivé. Například:

Babička Marie sleduje svoje vnoučata. Nezná je ani jeden celý den a už je na ně hrdá.

A nebojíte se?

Máme snad na vybranou? Práte se Ciaran a vzpomene si, že už tuhle otázku řekl u starožitníka. Uběhly jen 3 dny a on má pocit, že je to celá věčnost.

Ted' se běžte umýt, Betty vám připraví pokoje i večeři.

Ciaran i Blanche jsou oba unavení. Prochází se po starobylých chodbách. Koukají na své příbuzné a myslí na rodiče.

Blanche cítí, že jejich máma musí být někde blízko. Vlk příjemně hřeje do ruky. Když se na sošku dobře zadívá, zjistí, že to není vlk, ale štěně vlkodava. To je malá Alba, pomyslí si. Ona mě měla chránit. Stejně jako Negro Ciarana.

Po večeři se odeberou do pokoje, který jim připravila Betty. Mají strach z toho, co je zítra čeká, ale spánek je mocnější.

Ráno už je čeká Betty s ovesnou kaší. A Alba s Negrem se o ně otírají.

Babička se ujistí, že Blanche má u sebe zrcátko.

Popřeje jim hodně štěstí a poprosí Bettina bratra, aby je zavezl do vesnice u hradu, kde žije její muž.

Vejdou do hradu, nikdo je nezastavuje až dojdou do komnaty, kde 3 lidé hrají v kostky a zaznívají slova pravda, lež.

Margaret se jako první otočí na Blanche a pohrdavým tónem řekne: Nezapomněla si se rozloučit, mladá dámo?

To není vůbec vděčné, odejít jen tak od lidí, kteří se o tebe od dětství starali.

Starali? Snad jste chtěli říct od lidí, kteří mne od dětství věznili?

A ty musíš být Ciaran?

Vyrostl z tebe pěkný mladík, už aby si vystřídal mého syna na majáku. Uchechtla se Margaret.

Kde jsou moji rodiče?

Neudržel se Ciaran.

V bezpečí, aby vás nenapadlo utéct, jinak bude po nich. Zazubil se. Burns.

To jsme si nedomluvili?

Promluvil třetí hráč.

To sis měl rozmyslet před 14 lety, když si podepisoval tu smlouvu.

Henry. Muž jejich babičky Marie.

Blanche mu věnovala ostrý pohled.

Henry v něm uviděl svoji malou Annu, ale nemohl nic.

To se ještě uvidí, jak to bude.

Vyzíváme tě na souboj hádanek.

To nemůžeš odmítnout.

Když vyhraje, tak pustíš naše rodiče, zrušíš moji smlouvu na službu na majáku a necháš moji rodinu na pokoji. Řekl Ciaran rozhodně.

No to se podívejme, tenhle pejsek umí kousat, řekl posměšně Burns.

A když vyhraje, tak budeš postupně sloužit ty i tvoje sestra.

Ciaran zbledne. Ale Blanche mu pošeptá, neboj se. Nemůžeš mu věřit, že by naše rodiče pustil. Já se žádné služby na majáku nebojím.

Henry zbledl. Znal všechny legendy, které se o něm vyprávěly. A viděl už hodně matek z rodiny Burnsových, které plakaly pro svoje syny.

Já budu hádat místo vás, řekl najednou Henry nahlas.

To máš smůlu, ty si svoji šanci promarnil před 14 lety.

Burns se pustil do první hádanky:

Tak první hádanka:

Je pravda, že děti něčí dcery nemusí být zároveň vnoučata manžela matky té dcery.

Ciaran: Děti něčí dcery? To jako, že já a Blanche jsme děti naší mámy Anny, která je dcera Marie, ale zároveň nejsme vnoučata tady pana Henryho.

Henry sevřel rty.

To je pravda, řekla honem Blanche.

Dobře zkusíme něco těžšího:

Druhá hádanka:

Není pravda, že Anna, Marie nebo Blanche spolu neumí komunikovat na dálku prostřednictvím zrcadel.

Ciaran: To není...

V tu chvíli mu, ale Blanche skočí do řeči: Je to pravda.

Ciaran se na ni zle podívá, ale Burns v tu chvíli řekne. I druhou hádanku jste uhodli?

Jak to obrátí se Ciaran k Blanche.

Blanche: Máma, Baička i já spolu umíme komunikovat zrcadly. To je pravda. Opačná věta, že neumíme komunikovat, není pravda. Ale věda není pravda, že spolu neumíme komunikovat přes zrcadla pravdivá je.

Aha. Tak to bylo o fous.

No tak to nebudeme zdržovat. Spěchal Burns, protože věděl, že zbrkllost a stres hraje v jeho prospěch.

Třetí hádanka:

Pokud Anna nepojmenovávala svoje zvířata opačně, pak se černá kočka nejmenuje Albína.

Tak pomalu:

Anna nepojmenovává svoje zvířata opačně to není pravda. O tom není pochyb.

Černá kočka se nejmenuje Albína to taky není pravda.

Obě ty části jsou nepravdivé přemýšlí na hlas Ciaran, ale co dohromady?

Kdyby byly obě ty věty opačně.

Anna pojmenovává zvířata opačně, proto se černá kočka jmenuje Albína, tak je to pravda.

Ze lži plyne lež. To přece nemůže být pravda.

To je chyták řekne Blanche.

Ta věta je pravda.

Burns se naštvě. Bouchne rukou do stolu. Proč já jsem tě to jenom naučil.

Blanche uhodla, vyhráli, ale v tu chvíli se v místnosti objevil urostlý mladý muž. Byl to Margaretin syn. Chytnul Ciarana. Blanche se vysmekla. Už před tím si všimla, že z okna je vidět maják. Ukázala Ciaranovi, kam má namířeno.

Burns se chce vrhnout na Ciarana, když v tom ho zadrží Henry. No tak no tak.

Souboj hádanek má jasná pravidla. Nemůžeš je nedodržet.

To pak přijde samý duch... A pomstí se ti.

Jenomže to už vchází do dveří Marie. Kde se tady bereš? Vyhrkne Henry, překvapeně.

Blanche mi dala vědět, řekne Marie a pohladí kapesní zrcátko, které má v kapse.

Navíc už jsem byla na cestě.

Mladý Burns, Margaretin syn, nemůže najednou držet Ciarana, Marii, je to ale silný chlap a tak dovede Ciarana ke dveřím, u kterých stojí těžký odkládací stůl. Posadí Ciarana na zem a zaváže mu ruce za nohou. U dveří je těžký závěs, aby z chodby nešel chlad, ale Ciaran si všimne, že dveře zůstali pootevřené.

A co Blanche?

Kam běžela Blanche?

Blanche kousek od hradu potkala bratra Betty, který přivezl babičku. Neměl pražádnou chuť jet k tomu děsivému majáku, ale co měl dělat. Když mu Blanche řekla, že tam možná vězní její maminku. Neměl na výběr, pamatoval si Annu jako malou holku, která si pořád hrála v zahradě.

Maják opravdu vypadal strašidelně. Blanche přišla k jeho dveřím a zjistila, že na nich je zámek s kódem. Co by to mohlo být. Všimla si čísla, které bylo napsané na majáku, nic.

Pak dostala nápad. Nastavila tam kombinaci jedniček a nul a uslyšela cvaknutí. Tak se přeci hodilo ležet v těch knihách i v těch matematických.

Uvnitř v majáku byl tma. Blanche měla v kapse krabičku sirek, ale jinak nic.

Zapálila ji. Byli tu schody. Vydala se po nich nahoru. Rukou se dotýkala zdi. Nebylo to vůbec příjemné. Myslela na to, jestli jsou nahoře její rodiče, nebo nějaké monstrum, které žere syny Burnsových. Posledních pár schodů a je v místnosti strážce majáku.

Blanche slyší pohyb, srdce má v hrdle, škrtne sirkou. Uvidí muže a ženu, kteří jsou svázaní a na ústech mají roubík. Nejdřív se jim pokusí sundat šátek.

Blanche, moje holčičko, hlesne Anna.

Holčičko, řekne i Tomáš, kterému se hned objeví slzy v očích.

Není čas, musíme zachránit Ciarana.

Pošlu mu signál.

Řekne Blanche. Vyběhne na místo, kde se rozsvěcí a světlo majáku a vyšle jeden dlouhý signál a tři krátké. Je to B v morseovce.

A opravdu na druhém konci v hradě lorda Henryho Ciaran postřehne, že maják zasvítíl jinak.

Babička Marie, která sem už před hodinou nekráčela se svou elegantní hůlkou je výborná ve zdržovací strategii.

Henry, ač sám měl na kontě pár nepěkných činů, tak odvahu porušit pravidla starobylého souboje hádanek, který se držel už z dob Keltů, neměl.

Jestli to ovšem není tak, že už některý z tvých předků pravidla souboje hádanek porušil, atď maják je vaše kletba.

Burns na sobě nenechal nic znát, ale Margaretin obličej prozradil pravdu.

A mezi všemi zúčastněnými se rozvinul další příběh o tom, jak otec pana Burnse prohrál souboj hádanek s jedním podkoním, který na něm vyhrál měsíc zlatáků. Smluvili se, že se potkají na útesu u majáku, kde Burnsův dědeček dělal strážce, ale místo peněz dostal šťouchanec do zad a padal z útesu dolů. Jeho tělo se nikdy nenašlo.

Dědeček sloužil na majáku ještě dalších 7 let, ale pak se po něm slehla zem.

Na jeho místo nastoupil nejstarší Burnsův bratr, za 7 let opět zmizel beze stopy. Na řadě byl další bratr, a i ten po 7 letech zmizel. Na majáku začal sloužit třetí bratr, v té době se narodila dvojčata a Burns ucítil příležitost. Díky tomu, že získal smlouvu s Henry, se mohl prozatím vyhnout službě a odjet starat s Blanche pod záminkou, že ji bude vychovávat, než nedospěje Ciaran a nahradí Burnsovu syny ve službě na majáku.

Henry si připadá podvedený.

Nic z toho nevěděl.

Mezi tím se závěsem ve dveřích probíhl Negro. Jeho šedá srst a dramatický rozhovor způsobil, že si ho nikdo nevšímal. Pomalu a trpělivě kousal do Ciaranových pout, aby povolila.

Ciaran viděl signál od Blanche, ale věděl, že musí ještě chvíli počkat.

Svaž je taky volat Burns na svého synovce.

Ani on však neznal celou rodinnou historii a najednou mu došlo, že kdyby sloužil jeho strých, tak on mohl žít minimálně o sedm let déle. Jak se přibližoval sedmý rok jeho služby, cítil větší a větší strach.

Nevěděl, jestli se má vrhnout na strýce, nebo svazovat lady Marii a lorda Henryho. Přišlo mu to nepatřičné.

Ve chvíli, kdy se Burns přiblížil k Marii, že ji tedy sváže sám tak, ta na nic nečekala a švihla ho svoji elegantní hůlkou.

To si vypijete madam.

V tu chvíli vyběhl z pod stou Negro a povalil Burnse. Ciaran se zvednul a odhodil zbytky pout a vydal se směrem k babičce, chytil ji za ruku, aby ji pomohl ke dveřím. Do toho přibíhají Blanche a rodiče. Henry trhá smlouvu o Ciaranově službě, nikdo pravidla souboje hádanek porušovat nebude a teď zmizte z mého domu.

Burns, Margaret ani Burnsův syn nemají šanci. Negro stojí v obraně pozici, z chodby se sem prosmíkla i Alba. Anna s Tomášem se postavili vedle svých dětí.

Burnsovi klejí, ale odcházejí.

A konečně přichází chvíle, kdy Anna s Tomášem mohou obejmout Ciarana, Blanche, Marii, a nakonec i Henryho.

Který zamumlá, jak moc ho to mrzí. Kvůli mému pýše mohl umřít tvoje děti Anno. A Blanche nemohla vyrůstat se svojí mámou.

Jsem tak špatný člověk.

Anna se podívá na Henryho. Byl si tolik zaslepen svou bolestí, že si zapomněl, že táta je ten, kdo dětem čte knihu před spaním, pofouká odřené koleno, vyžene bubáky z pod postele. A nikdo jiný.

Udělal si chybu, ale možná by si mohl být dědečkem.

Anna se podívala na Ciarana a Blanche. Oba viděli, že se jich Hanry zastal a chtěl se účastnit souboje hádanek místo nich.

Myslím, že by to šlo, řekla Blanche.

Jenom nevím, jak si na tolik nových příbuzných zvyknu.

Nápodobně, zasmál se Ciaran. A pak i všichni ostatní.

A jak to dopadlo a Burnsovémi?

Druhý den ráno byl výhled na pobřeží něčím zvláštní.

Nikomu se nechtělo jet k majáku, ale v místních novinách si přečetli, že v majáku vzplál požár a starý Burns v něm uhořel. Z majáku nezůstalo nic.

Později se rozhodlo, že se žádný nový maják stavět nebude, a tak našla klid i Margaret a její synové.